

Overweging: 18e zondag door het jaar

Thema: Ga ervoor!

Lezingen: 1 Koningen 3,5.7-12 en Matteüs 13, 44-46

Zondag 30 juli 2023

Marleen Kremers

Vlak voor mijn vakantie was ik met iemand in gesprek over mijn welzijn. Het blijkt namelijk dat ik best wel veel regels heb bedacht voor mezelf in de loop van de jaren.

Ik zie het een beetje als een soort van post-its. Iedere keer als iemand naar mij toe komt met een suggestie of een tip dan schrijf ik die mentaal op een post-it. En vervolgens plak ik die naast de talloze post-its die er al in mijn hoofd hangen.

Een goed voorbeeld hiervan is dat toen ik hier pas kwam werken een zuster tegen mij zei: je moet niet altijd aan dezelfde tafel gaan zitten met koffiedrinken, maar juist met veel verschillende mensen praten. Dat hoort bij pastoraal werk.

Ze zei het vast niet in deze woorden, maar zo is het op mijn post-it komen te staan. Een ander zei dat ik mijn haar niet los moest dragen, want dat stond niet zo netjes. Braaf als ik ben heb ik dat ook nooit meer gedaan.

En zo kan ik nog wel even doorgaan. En niet alleen op het werk hoor, ook in alle andere sociale contacten stapelen de post-its zich op. U begrijpt dat het een behoorlijk volle boel wordt daar in mijn hoofd. En door al die post-its met dingen die ik voor anderen moet doen of juist niet moet doen, kan ik mezelf bijna niet meer zien.

De mevrouw met wie ik in gesprek was vroeg mij wat ik zoals droomde, of het fijne dromen waren of juist niet.

In mijn vakantie ben ik daarom al mijn dromen gaan opschrijven en ze bleken vooral te gaan over dingen die ik moet regelen voor anderen.

Niet heel verassend gezien al mijn post-its.

De Heer heb ik helaas nog niet ontmoet in mijn dromen. Het lijkt erop dat dat vooral gebeurde in de tijd van het oude testament. Ik zou het wel erg waarderen als hij zou komen en zou vragen wat ik nodig had.

Dan zou ik het wel weten! Net als Salomo zou ik dan vragen om wijsheid en inzicht. Om onderscheid te kunnen maken tussen goed en kwaad. Of meer: tussen bruikbare gedachten en minder bruikbare gedachten. Om het loslaten van al die regels en gewoon te "zijn". Zen, in het moment, lekker rustig van geest. Koffie drinken met wie ik maar wil en mijn haar losgooien!

Die mevrouw zei ook nog iets anders wat ik wel heel mooi vond in theorie trouwens.

Ze zei, jij bent een gelovig mens, waarom zou je niet tot Jezus bidden en al je

zorgen bij hem neerleggen. Dat was haar tip.

Nou, dat kan ik weleens proberen dacht ik zo. Dus ik pakte die avond mijn rozenkrans en ik ging er voor zitten.

Maar hoe ik ook mijn best deed. Iedere keer als ik al mijn zorgen neer wilde leggen bij Jezus dan zag ik voor me hoe hij daar stond, met zijn lieve gezicht. Een beetje zoals hij ook afgebeeld staat op de voorkant van het boekje. En ik dan zo aan zijn voeten zit. En ik dacht steeds bij mezelf: dat kan ik die lieve man toch niet aan doen! Hij heeft al zoveel zorgen, hij draagt het juk van iedereen op zijn schouders. Ik kan toch ook niet mijn ellende er nog bij gooien! Ik probeerde het nog een aantal keer, maar het lukte me maar niet. Al zei ik dan tegen mezelf dat hij de zonden van de wereld allemaal op zich genomen heeft, dat zijn juk licht is en dat hij het heus wel kan dragen. We hebben het net nog gezongen in de lofzang. Maar nee, Jezus kon ik er ook niet mee lastig vallen.

Het voelt een beetje alsof ik zelf op zoek ben naar die schat in de akker, waar Jezus het over heeft. Een soort van parel van grote waarde.

De heilige graal. Dé oplossing voor al mijn post-its. Tegelijkertijd weet ik en lees ik overal dat er niet één oplossing is en dat je het ook niet kunt forceren door er heel erg je best voor te doen.

Het gaat juist om het tegenovergestelde, over acceptatie dat het zo is. En hoewel ik mijn gedachten niet kan veranderen, kan ik er wel voor kiezen om er niet in mee te gaan. Dat is misschien wel mijn schat in de akker. Niet in de akker van wereld, maar in de akker van mijn geest. De parel die helemaal bedolven is geraakt onder de post-its.

En nu wil ik jullie, lieve mensen, ook graag iets meegeven. Een mooie levensles of een wijsheid uit de lezingen.

Ik realiseer me nu dat dat ook een regel is van mij. In een preek horen de Bijbelteksten terug te komen, check. En wil ik iets meegeven waar jullie ook iets aan hebben. De lezingen koppelen aan het alledaagse leven. Dichtbij onze eigen dagelijkse praktijk. Lastig.

Nou, nu ik zoveel over mezelf gepraat heb ben ik eigenlijk wel benieuwd naar jullie ervaringen met je eigen regeltjes. Hebben jullie ook veel mentale post-its? En hoe gaan jullie daar mee om? Dromen jullie wel ooit over God? En wat gebeurt er dan in zo'n droom? Misschien is dat wel erg intiem om te vertellen, dat begrijp ik dan ook wel weer hoor. En kunnen jullie al biddend jullie zorgen in de handen van Jezus leggen? Misschien kunnen we het daar tijdens de koffie over hebben met elkaar, of op een ander, meer geschikt moment. Misschien kan ik wat van jullie leren, om meer los te laten en meer ruimte te maken voor mijn eigen stem.